

Tanec s vodníkem

Alena Vorlíčková Tereza Vlková

Pohádky pro společné čtení

Projekt Městské knihovny Svitavy

Lektoruje PhDr. Lenka Krejčová, Ph.D.

DYS-centrum Praha

Tanec s vodníkem

© Alena Vorlíčková, 2011

Ilustrace © Tereza Vlková, 2011

www.spolecnecteni.com

Povídání před čtením

1. Které pohádky o vodnících znáš?
2. Četl/a jsi baladu Vodník od K. J. Erbena? O čem je a jak končí?

Tanec s vodníkem

Podle balady France Prešerena,

básníka slovinského národního obrození

Krásné jsou **dívky** v hlavním městě, jen jedné se však nevyrovná žádná z nich. Tak jako mezi hvězdami Jitřenka, zářila mezi všemi dívkami **Uršula**. Leckterá dívka či mladá žena kvůli ní tajně plakala, protože všichni mládenci se jen kolem ní točili a ona je škádlila a **koketovala** s nimi. Dokázala si je omotat kolem prstu, šibalsky se usmívat, sladce s nimi hovořit. Také rodičům a starším lidem se uměla vlichotit. Všechny dlouho vodila za nos.

Jednou v neděli odpoledne se konal na náměstí u řeky **ples**, na který se těšila mládež z celého města. Na Starém rynku pod zelenou lípou trubky a housle vyhrávaly a všichni se skvěle bavili. Královnou plesu byla Uršula, přestože nechtěla s nikým tančit. Všichni mládenci ji

prosili o **tanec**, ale ona je odmítala, stále si vymýšlela nové výmluvy.

Odbila sedmá hodina, slunce začalo zacházet za veliký mrak, když se Uršula rozhodla, že přece jen bude tančit. Rozhlíží se, vybírá tanečníka, až u jednoho stolu zahlédne **urostlého mladíka**, kterému pod sluncem není rovno. Touží se s ním zatočit v kole, vrhá na něj zamilované pohledy.

Pěkný mládenec se k ní přiblíží a požádá o tanec se slovy: "Milá Uršulo, chtěla by sis se mnou **zatančit**? Slyšel jsem o tvou kráse až tam v bílém Turecku, kde se vlévá Sáva do Dunaje. Přišel jsem si pro tebe. Chtěla bys jít se mnou?" To řekl a hluboce se uklonil.

Dívka se sladce usmála: „Ještě jsem dnes netančila, **čekala jsem** na tebe. Rychle mi podej ruku, než slunce zajde.“ Mladík jí podal ruku, jejich nohy se

rozletěly po parketu, jako by měly křídla. Točili se spolu, jako by ani těla neměli, tančili, jako by je vítr nadnášel.

Když to viděli ostatní, strnuli, hudba přestala hrát. Přihnaly se **černé mraky**, strašlivě zahřmělo, zvedl se hrozný vítr a vody začaly šumět, až všem hrůzou vstávaly vlasy. „Neboj se, Uršulo, hromů, neboj se šumění mých potoků, neboj se mé vichřice. Pojd' rychle, už je pozdě,“ pobízel dívku její nápadník.

„Ach, chvíličku **postůj**, můj milý tanečníku, ať si oddechnu, ať si moje nohy odpočinou,“ prosí dívka. A ženich zase naléhá: „Daleko je do Turecka, kde se bystrá Sáva vlévá do Dunaje. Vlny tě prosí, rychle pojd'!“

Při těch slovech tančí dál, stále blíž k řece a mizí ostatním z očí. Na břehu řeky se třikrát zatočí, voda zašumí a oba navěky **zmizí** ve vlnách.

Otázky po přečtení

1. Jak vlastně skončila tato pohádka?
2. Jaká byla dívka Uršula? Byla ti sympatická?
3. Víš, kde teče řeka Dunaj?

